

Vallen en opstaan

Door de uitbraak van Covid-19 werden dit voorjaar alle trainingen en wedstrijden van sportclubs enige tijd geheel afgelast. Op de velden van voetbalclub Sport en Wilskracht te Nibbixwoud (S.E.W. Nibbixwoud) heerste grote stilte. In die tijd koos een paar Scholeksters voor het veld met kunstgras. Dat betekende dat zij geen mooi kuiltje konden graven. Hun oplossing was er dan maar wat afvalmateriaal rondom de eieren neer te leggen, zodat andere Scholeksters die er ook rondscharrelden dit zouden zien als hun plekje.

Eén van de vrijwilligers van de club, de heer Ursem belde mij op omdat een de dreigende verstoring van het scholeksternest in het

voorzicht was. Plots had Den Haag de code oranje laten overspringen naar groen. De clubs mochten alvast beginnen met het hervatten van trainingen van jeugdspelers op afstand van 1,50 m. Dat was uitgerokend ook op het veld waar de Scholeksters broedden. Wat nu? Je gunt eenieder na een lange periode van thuiszitten weer wat meer vrijheid, dus de jeugd moest weer aan de slag kunnen gaan. Na beraad werd besloten het nest te verplaatsen. Dat werd in stappen uitgevoerd. Onder de eieren werd een bodem van een hangbasket geplaatst. Na wat twijfel ging het vrouwtje er toch op zitten. Later werd zij afgewisseld door het mannetje. Intern werd met het bestuur en trainers overleg gepleegd en besloten om de training verder weg van het nest uit te voeren. Dat had succes. Vermoedelijk waren de eieren al bijna uitgebroed, want al na een paar dagen was alles van het veld af. Dat was mooi opgelost. Buiten het kunstgras liepen iets verderop enkele Scholeksters met twee juvenielen op het gras. Daar was meer voedsel te vinden. De Scholeksters zijn nog enkele malen gezien. We gaan ervan uit dat het gezin het wel gered zal hebben.

■ Douwe Greydanus, e-mail: d.greydanus@quicknet.nl.

In de periode dat er geen trainingen waren had een paar Scholeksters een nest gemaakt op een ongebruikt trainingsveld.

Foto: D. Greydanus.

Omdat het veld weer in gebruik genomen moest worden voor het trainen van jeugdelftallen, werd besloten het nest te verplaatsen met behulp van een mandje.

Foto: D. Greydanus.

Vorkstaartmeeuw op IJland

Een paar jaar terug heb ik in de zomer vier weken op IJland vertoefd en daar veel vogels gezien. Vaak in grote aantallen, maar het aantal soorten vogels is wel beperkt op IJland. Daarom was ik des te meer verrukt met het ontdekken van een Vorkstaartmeeuw *Xema sabini* in de haven Bakkagerdi. Deze haven ligt in het noordoosten van het land. Het betrof een adult exemplaar die even in de haven kwam, een paar minuten tussen de daar aanwezige Kokmeeuwen verbleef een paar rondjes vloog en toen weer verdween. In die korte tijd wist ik een paar plaatjes te schieten van deze prachtige meeuw. Het is een relatief kleine meeuw die 35 cm lang is maar amper tweehonderd gram weegt. Het is een hoog arctische broeder die overwintert voor de kust zuidwestelijk van Afrika en zuidwestelijk van Zuid Amerika. Deze vogel is nergens algemeen.

**Vorkstaartmeeuw bij de haven
van Bakkagerdi.**
Foto's: Otte Zijlstra.

Ook niet op Spitsbergen, waar het de meest zeldzame vogel is er die maar heel soms gezien wordt. De soort is wel goed herkenbaar want het is de enige meeuw daar met een zwarte kop. Er schijnen een paar paartjes te broeden. Ze lijken dan graag te broeden in de omgeving van de Noordse Stern en niet zonder reden. Deze sterk territoriale stern weet elke indringer met felle aanvallen te verjagen. Bij ons is het een zeldzame verschijning bo-

ven zee en een dwaalgast in het binnenland. Op de Maasvlakte zat er eentje in oktober 2017. Bij Westkapelle vloog er eentje langs op 25 augustus 2018. Ook bij IJmuiden wordt de soort een enkele keer gezien. De Engelse naam Sabine's Gull heeft hij te danken aan Sir Edward Sabine die de vogel in 1818 op Groenland ontdekte.
■ O..W. Zijlstra, e-mail: ow.zijlstra@quicknet.nl.